

Moonlight Riders

Vuurkracht
LINDA CHAPMAN

HOOFDSTUK 1

Amara galoppeerde over het smalle landweggetje. De zon scheen en de gele narcissen in de heg wiegden met hun kopjes in de lentewind. In de bocht ging Amara over in draf. Ze herinnerde zich wat ze had gelezen over een goede ruitershouding, rechte haar rug en sprong weer aan in galop.

Amara reed niet op een echt paard: ze liep op haar eigen benen. Maar in haar

verbeelding reed ze op een prachtige zwarte pony met een witte kol. Hij heette Midnight. Ze sprong over een plas en stelde zich voor dat ze samen over een hindernis vlogen. Haar twee lange bruine vlechten dansten op haar schouders terwijl ze door de volgende bocht galoppeerde. Vervolgens bleef ze staan.

Aan de linkerkant van het weggetje was een manege. De oprit liep een beetje omhoog, langs een bungalow met een mooie voortuin, en eindigde bij een metalen hek. Achter het hek kon Amara een rij stallen zien. Elke staldeur had een andere kleur. Op een bord stond de naam van de manege, *Moonlight Stables*, en daaronder die van de eigenaar: *Jill Reed*.

De paasvakantie was net begonnen en Amara's ouders hadden gezegd dat ze best

mocht vragen of de manege nog
hulp nodig had. Maar nu ze er eenmaal
was, had ze een knoop in haar maag.
Misschien ging ze het toch maar niet doen.
In plaats daarvan kon ze een stukje gaan
wandelen en de vriendelijke pony's bij het
hek aaien, zoals ze elke dag had gedaan
sinds ze hier zes weken geleden waren
komen wonen. *Maar ik wil niet alleen
maar pony's aaien, dacht ze vol verlangen.
Ik wil helpen met de verzorging van de
pony's.*

Ze drukte haar cap tegen haar borst.
Ze had hem bijna twee jaar geleden van
haar ouders gekregen voor haar negende
verjaardag. Het was haar kostbaarste bezit.

*Ik kan dit, dacht ze vastberaden. Het
ergste wat er kan gebeuren is dat ze nee
zeggen. Maar hopelijk doen ze dat niet!*

Op hetzelfde moment hoorde ze klepperende hoeven. Er kwamen twee ruiters de hoek om draven: een vrouw en een meisje.

‘Ga aan de kant!’ snauwde de vrouw. Ze had zwart haar dat ze onder haar cap in een haarnetje droeg. Ze reed recht op Amara af, die achteruit moest springen om te voorkomen dat ze werd vertrapt. Het meisje keek Amara verwaand aan toen ze langs haar draafde. Even vroeg Amara zich af of ze wel wilde helpen op een manege waar de mensen zo onbeleefd waren. Maar de twee ruiters reden de oprit voorbij en Amara zag in gouden letters een stalnaam op de rug van het bordeauxrode poloshirt van het meisje staan: *Storm Stables*.

Ze horen bij een andere manege,
dacht Amara opgelucht toen de ruiters

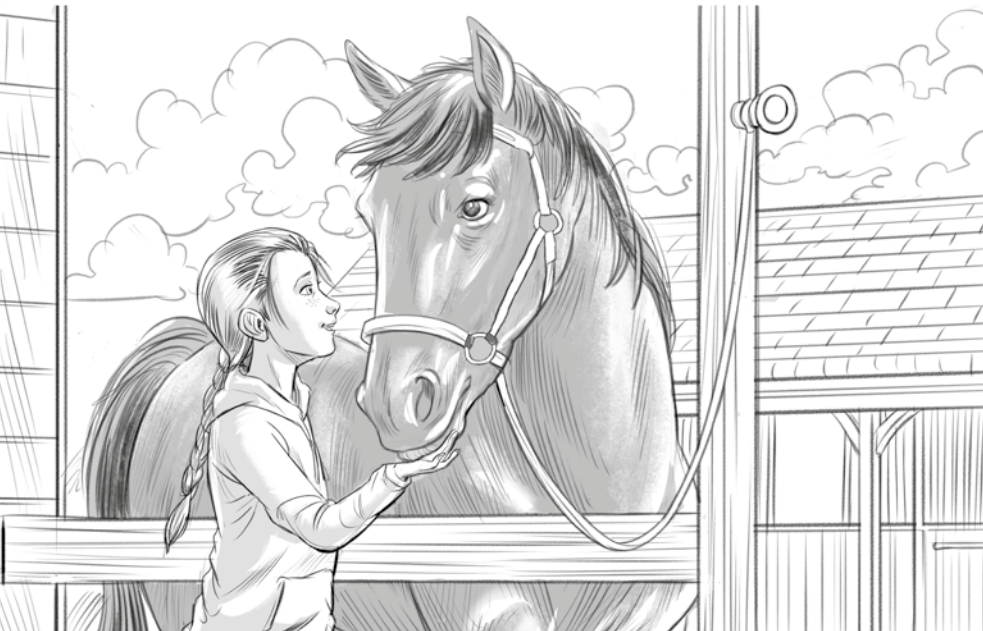
het bos aan het einde van het weggetje inreden.

Ze haalde diep adem en liep de oprit op. Er was niemand te zien; er stond alleen een kruiwagen vol stro. Twee paarden keken over hun staldeur naar buiten.

Amara wilde naar ze toe lopen, maar toen hoorde ze een hoef stampen. Ze keek naar rechts en zag een prachtige zwarte pony die aan een paal stond vastgebonden.

Haar adem stakte in haar keel. Hij leek sprekend op Midnight, haar denkbeeldige pony, behalve dan dat hij geen witte kol had. Zijn manen en staart waren dik en zijdeachtig en zijn donkere ogen waren groot en nieuwsgierig.

Amara had de pony nog nooit eerder gezien, maar toch had ze het gevoel dat ze hem herkende. En het gekke was dat

de pony zijn oren spitste en zachtjes hinkte, alsof hij háár ook herkende. Ze liep naar hem toe en hij snuffelde aan haar handen. Zijn lippen waren zo zacht als fluweel.

‘Wat doe je daar?’ klonk het opeens. Amara draaide zich om.

Er kwam een slanke vrouw uit een houten gebouw waar een bordje boven de deuring met de tekst *Zadelkamer* en *Kantoor*. Ze had halflang donkerblond haar en

groene ogen. Ze leek ongeveer net zo oud als Amara's moeder.

‘Ik... Sorry, ik... eh... ik wilde alleen maar... eh...’ Alles wat ze wilde zeggen over helpen, leek uit Amara's hoofd te verdwijnen toen ze de scherpe blik van de vrouw op zich gericht voelde.

‘Doe eerst je cap op,’ onderbrak de vrouw Amara terwijl ze op haar cap wees. ‘Ik ben Jill Reed en kinderen onder de veertien jaar moeten een cap dragen als ze op mijn erf zijn. Zet je cap op, bedenk wat je wilt zeggen en vertel me waarom je hier bent.’

Amara voelde zich vreselijk opgelaten en deed wat de vrouw zei. ‘Ik heet Amara. Ik woon hier verderop. Ik kwam kijken of u nog hulp nodig had met de pony's,’ brabbelde ze. De zwarte pony snuffelde

aan haar arm. Daardoor voelde ze zich iets beter.

Jill keek haar onderzoekend aan. ‘Kun je rijden? Heb je veel ervaring?’

Amara wilde dat ze ja kon zeggen, dat ze supergoed kon rijden en dat ze heel veel ervaring had, maar ze moest de waarheid wel vertellen. ‘Ik heb op de pony van mijn vriendin gereden. Haar moeder heeft me wat les gegeven, daarom heb ik ook een cap, maar ik heb nog nooit op een manege gereden. Dat konden mijn ouders niet betalen. Maar nu mama een nieuwe baan heeft, mag ik in de zomer een paar lessen nemen. Alleen wil ik niet zo lang wachten.’ Ze sprak zo snel dat ze bijna over haar woorden struikelde. ‘Kan ik hier misschien helpen? Ik wil zo graag iets met pony’s doen.’

Jill keek haar even aan en gaf, tot Amara's verbazing, een kort knikje. 'Goed, ik wil je best een kans geven – op voorwaarde dat je ouders het goed vinden. Ik heb een rijclub waar mensen kunnen helpen in ruil voor lessen. Je zou er lid van kunnen worden.'

Amara was dolblij. 'O, dat zou geweldig zijn! Heel erg bedankt!'

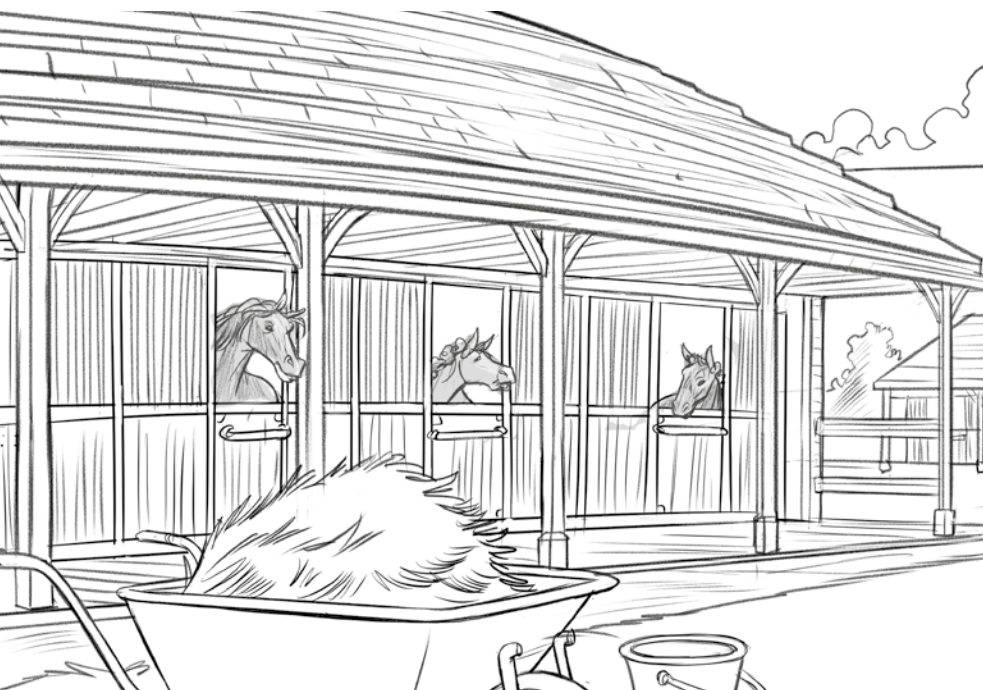
'Ik heb niet gezegd dat het doorgaat,' waarschuwde Jill haar. 'Laten we eerst kijken hoe je het doet. Maar eerst moet ik met je ouders praten. Kom, dan bellen we ze.'

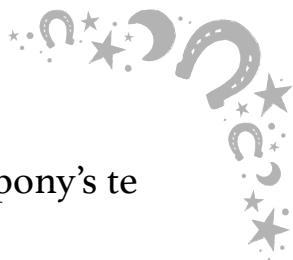
Nadat Jill Amara's moeder had gebeld en toestemming had gekregen, gaf ze Amara een rondleiding. Daarna zette ze haar aan het werk.

Eerst moesten er netten worden volgestopt met zoet ruikend hooi. Daarna moesten

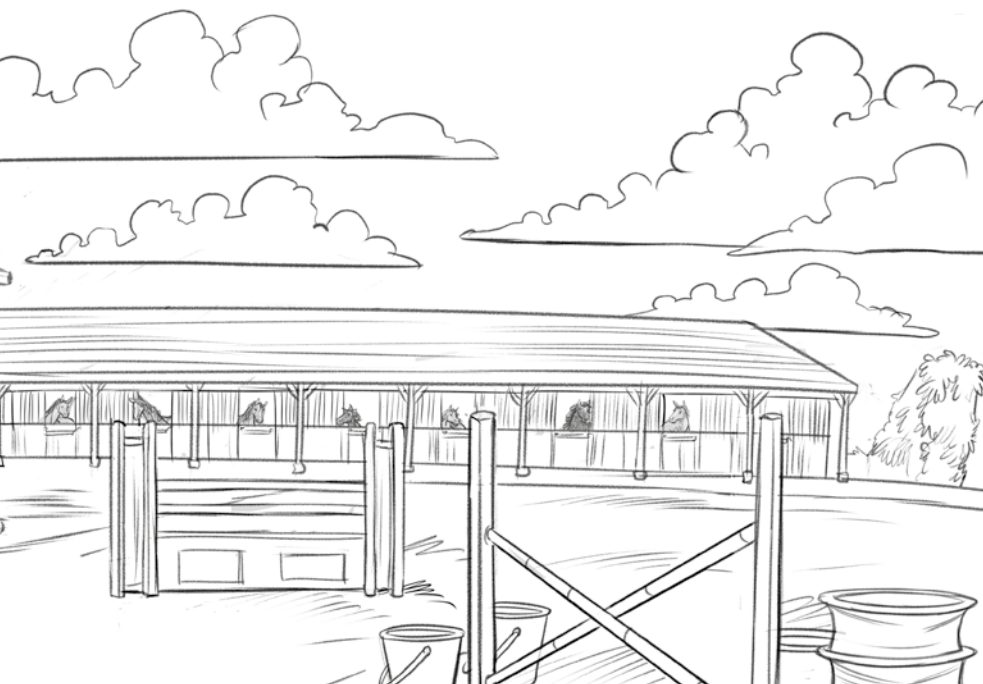
er emmers worden gevuld met water en stallen worden uitgemest. Amara droeg de ene na de andere volle emmer naar de stallen. De emmers waren zwaar en er kwam een heleboel water in haar laarzen terecht, maar ze vond het niet erg dat haar sokken kletsnat werden. En ze had zelfs een glimlach op haar gezicht toen ze vuil stro in een kruiwagen laadde. Ze vond het

heerlijk om bij de paarden en pony's te zijn!

In de stallen die ze vanaf de weg had gezien, stonden drie paarden – Logan, Sylka en Apollo – en vijf schattige pony's – Pippin, Pepper, Bella, Blue en Zorro. Achter op het erf waren nog eens negen stallen. Jill noemde ze de weidestallen omdat er een pad naar een weiland langs liep. Een van de stallen

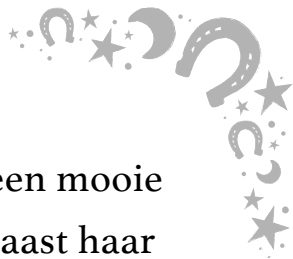

was van de zwarte pony die Amara had gezien toen ze aankwam. Hij heette Ember.

Alle pony's in de weidestallen waren mooi, maar Amara's ogen gleden telkens weer naar Ember. Halverwege de ochtend stopte ze met haar werk om hem even wat aandacht te geven. Ze stelde zich voor dat ze op hem reed. Dat ze samen over hinder- nissen vlogen en over zonovergoten velden galoppeerden.

Terwijl ze hem aaide, ademde Ember zachtjes in haar gezicht. Omdat ze wist dat dit de manier was waarop pony's vriend- schap sloten, blies ze heel zachtjes terug in zijn neusgaten. Hij blies weer terug en ze moest giechelen. Toen hoorde ze een plons in de stal ernaast.

Ze liep naar de deur en keek erover- heen. Op de staldeur stond de naam *Tide*

geschreven. In de stal staarde een mooie schimmelpony naar een plas naast haar wateremmer.

‘O, Tide, je hebt water gemorst!’ zei Amara. Ze opende de deur en bleef toen verbaasd staan. De emmer van Tide was nog steeds tot de rand vol. ‘Wat raar,’ mompelde ze. ‘Waar komt dat water dan vandaan?’

Amara pakte een bezem van het rek en veegde het water uit de stal.

Rose, een stevige voskleurige welshpony die in de stal naast Tide stond, kwam naar haar deur en Amara zag dat er roze kersebloesems in haar wollige manen zaten. Amara grijnsde: ‘Hé, Rose. Je hebt zeker in de bloesems gerold toen je vanmorgen in de wei stond.’ Ze zette de bezem tegen de stalmuur en haalde de roze bloesems uit

de manen. ‘Zo, dat is veel beter,’ zei ze toen de bloesems er allemaal uit waren.

‘Amara!’ riep Jill. ‘Kun je me even helpen?’

‘Ik kom eraan!’ Amara zette de bezem weer in het rek en wierp een laatste blik op de pony’s. Ze knipperde met haar ogen. Er zaten nog steeds roze bloesems in de manen van Rose. Maar ze wist zeker dat ze die er allemaal uit had gehaald. Terwijl ze keek, leek er nog een bloesem zomaar uit het niets te verschijnen. Ze keek nog eens goed. Dat kon toch niet?

‘Amara!’ riep Jill opnieuw.

Amara wierp nog een laatste blik op Rose en haastte zich weg.